

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 124/2011-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. D., H., toho času vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. J. C., T., vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 5 Tpo/1/2011-35 z 18. januára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. D. **o d m i e t a** z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2011 doručená sťažnosť J. D. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len

„krajský súd“) č. k. 5 Tpo/1/2011-35 z 18. januára 2011 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažovateľom podanej sťažnosti vyplýva, že mu bolo uznesením vyšetrovateľa z 11. augusta 2010 vznesené obvinenie pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. a) a písm. d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Uznesením Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Tp 27/2010 z 12. augusta 2010 bol sťažovateľ vzatý do výkonu väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Písomnou žiadosťou z 3. decembra 2010 sťažovateľ požiadal okresný súd o prepustenie z väzby, pričom ponúkol súdu aj možnosť nahradiť väzbu písomným sľubom, peňažnou zárukou a probačným dohľadom. Okresný súd uznesením č. k. Tp/65/2010-16 zo 4. januára 2011 zamietol sťažovateľovu žiadosť o prepustenie z väzby a na jeho odvolanie krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tpo/1/2011 z 18. januára 2011 sťažnosťou napadnuté rozhodnutie okresného súdu zrušil a opätovne zamietol sťažovateľovu žiadosť o prepustenie z väzby a taktiež zamietol ním ponúknutý písomný sľub, peňažnú záruku a výkon probačného dohľadu ako možnosti nahradenia väzby.

3. Proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu sťažovateľ namietal nedostatočné odôvodnenie záveru súdu o dôvodoch trvania väzby a zamietnutí jeho návrhov na nahradenie väzby, keď dôvodil tým, „... že rozhodnutie KS v Trnave, vo vzťahu k všetkým napadnutým výrokom, je natoľko nedostatočne odôvodnené... Z rozhodnutia KS v Trnave nie je zrejmé, z čoho by mala vyplývať dôvodná obava, že obvinený bude pokračovať v trestnej činnosti... KS v Trnave tiež nedostatočne odôvodnil výrok o neprijatí písomného sľubu obvineného, výrok o nevyhovení žiadosti obvineného o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a výrok o neprijatí ponuky otca obvineného na nahradenie väzby peňažnou zárukou. Odôvodnenie všetkých týchto výrokov sa opiera o nesprávne právne posúdenie... Pri rozhodovaní o žiadosti obvineného o nahradenie väzby dohľadom probačného... úradníka, pri rozhodovaní o peňažnej záruke... , pri rozhodovaní

o prijatí sľubu obvineného, KS v Trnave... nesprávne aplikoval príslušné ustanovenia Trestného poriadku, konkrétne ustanovenie § 80 ods. 2 tretia veta Trestného poriadku ...“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Osobná sloboda sťažovateľa zakotvená v Čl. 17 ods. 2 Ústavy... a v Čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru... postupom Krajského súdu... a jeho uznesením č. k. 5 Tpo/1/2011-35 zo dňa 18.1.2011, porušená bola.

2. Uznesenie Krajského súdu... č. k. 5 Tpo/1/2011-35 zo dňa 18.1.2011, sa v napadnutej časti zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva... finančné zadostučinenie vo výške 2.000,- €...

4. Kancelárii Ústavného súdu... sa ukladá povinnosť zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa vo výške 314,18 €...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na

predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

8. Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom... zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

9. Dohovor v čl. 5 a ústava v čl. 17 sa svojím obsahom týkajú osobnej slobody jednotlivca. Rozdielom v znení týchto článkov je použitá terminológia, keď čl. 5 dohovoru výslovne priznáva právo či nárok súvisiaci s osobnou slobodou, zatiaľ čo čl. 17 ústavy takéto termíny nepoužíva, ale ustanovuje jasné limity pre štát v prípade zásahov do osobnej slobody jednotlivca.

10. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami,

ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07).

11. Ústavný súd pri uplatnení svojej právomoci vychádza z názoru, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovoľený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňovateľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05).

12. Ústavný súd pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou

je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02).

13. Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00). Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Aj čl. 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby k pozbaveniu osobnej slobody došlo „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“ a každé dohovorom prípustné pozbavenie osobnej slobody [čl. 5 ods. 1 písm. a) až f)] musí byť „zákonné“. Dohovor tu teda priamo odkazuje na vnútroštátne právo, a preto rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou záväzkov zmluvných štátov (Lukanov v. Bulharsko z 20. marca 1997, § 43). Každé pozbavenie osobnej slobody zároveň musí byť v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou (Morsink v. Holandsko z 11. mája 2004).

14. Podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil. Podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku konať a rozhodovať možno len o väzbe osoby, proti ktorej bolo vznesené obvinenie. Odôvodnenie rozhodnutia o väzbe obsahuje aj uvedenie skutkových okolností, o ktoré sa výrok rozhodnutia o väzbe opiera. O väzbe koná a rozhoduje súd a v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie, ktorý nie je pri vymedzení dôvodov väzby návrhom prokurátora viazaný. O sťažnosti proti rozhodnutiu súdu alebo sudcu pre prípravné konanie o väzbe koná a rozhoduje nadriadený súd. Pred rozhodnutím o väzbe musí byť obvinený vypočutý; o čase a mieste výsluchu sa vhodným spôsobom upovedomí prokurátor, obvinený a jeho obhajca, ak je dosiahnuteľný. Predseda

senátu alebo sudca pre prípravné konanie vypočuje obvineného a potom umožní prísediacim alebo sudcom, prokurátorovi a obhajcovi položiť obvinenému otázky týkajúce sa rozhodnutia o väzbe; bez výsluchu obvineného možno rozhodnúť o väzbe len vtedy, ak obvinený výslovne požiadal, aby sa konalo v jeho neprítomnosti alebo ak zdravotný stav obvineného neumožňuje jeho výsluch. ... Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia...

15. Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho základných práv a slobôd zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru malo dôjsť uznesením krajského súdu č. k. 5 Tpo/1/2011-35 z 18. januára 2011 v konaní o jeho žiadosti z 3. decembra 2010, ktorou sa domáhal prepustenia z väzby na slobodu.

16. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

17. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí č. k. 5 Tpo/1/2011-35 z 18. januára 2011 v podstatnom uviedol:

„Podľa názoru sťažovateľa sudca pre prípravné konanie nesprávne aplikoval ustanovenia § 80 ods. 2 a § 81 ods. 1 Tr. por. ohľadne nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, resp. možnosť prijatia peňažnej záruky, pretože

v takom prípade je zákonnou podmienkou existencia dôvodu väzby podľa § 71 ods. 2 písm. a/ až c/, alebo e/, alebo obvinený bol vzatý do väzby podľa odseku 4 (resp. 3).

V závere poukázal na to, že v súčasnom štádiu nejestvuje u obvineného dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., pretože neexistuje žiaden dôkaz, ktorý by ho usvedčoval zo spáchania trestnej činnosti.

Krajský súd na základe sťažnosti oboch sťažovateľov preskúmal napadnuté uznesenie v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. a to správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a dospel k záveru, že sťažnosť obvineného je dôvodná iba v tej časti, v ktorej namietal, že súd I. stupňa nerozhodol o nahradení väzby jeho písomným sľubom v zmysle § 80 ods. 1 písm. b/ Tr. por.

Podľa názoru krajského súdu aj v súčasnom štádiu trestného konania jestvuje u obvineného dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ako po stránke formálnej tak aj materiálnej. Z doposiaľ vykonaného dokazovania tak ako to správne konštatoval už sudca pre prípravné konanie vo svojom rozhodnutí zo dňa 12. 8. 2010 je zrejmé, že obvinený J. D. sa mal na miesta, kde sa pestovala marihuana opakovane dostavovať, kde bol nakoniec aj spoločne s obvineným T. G. zadržaný. Treba poukázať na to, že skutočnosť, že obvinený bol osobou, ktorá najčastejšie chodievala do predmetného domu vyplýva aj z výpovede nezainteresovanej svedkyne Mgr. M. ako aj z ostatných doposiaľ vykonaných dôkazov. Je nesporné, že obvinený jednoznačne vedel o tom, že na inkriminovanom mieste sa nezákonne pestuje marihuana a tento bol pozorovaný ako manipuluje spolu s inými osobami s elektrickou prípojkou na streche tohto domu. Obhajoba obvineného, že o činnosti, ktorá sa robila v predmetnom dome vedel, túto však neohlásil, pretože sa bál je nevierohodná. Zo spisového materiálu tiež vyplýva, že stíhanej trestnej činnosti sa mal obvinený dopustiť v skúšobnej dobe predchádzajúceho podmieneného odsúdenia.

Podľa názoru krajského súdu neobstojí ani námietka obhajoby, že súd I. stupňa nesprávne aplikoval ustanovenia § 80 ods. 2 a § 81 ods. 1 Tr. por. Treba uviesť, že obidve zákonné ustanovenia je nutné vždy bez ďalšieho aplikovať, ak je obvinený stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, ktorým je v zmysle § 11 ods. 3 Tr. zák. zločin s dolnou hranicou trestnej sadzby najmenej 10 rokov, takže v danom prípade táto podmienka splnená je, pretože trestný čin pre ktorý je obvinený stíhaný je obzvlášť závažným zločinom v zmysle

vyššie citovaného zákonného ustanovenia. V ďalšom treba uviesť, že ani krajský súd žiadne takéto výnimočné okolnosti prípadu nezistil.

Na základe vyššie uvedeného krajský súd nevyhovel žiadosti obvineného o nahradenie väzby jeho písomným sľubom a neprijal tiež ponúknutú peňažnú záruku otcom obvineného, pretože vzhľadom na osobu obvineného a charakter a rozsah trestnej činnosti považoval takúto formu nahradenia väzby za nedostatočnú, pričom poukazuje na to, že žiadne výnimočné okolnosti prípadu v tomto smere nezistil. V tomto smere krajský súd doplnil resp. pozmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa a rozhodol aj o jeho písomnom sľube.

V závere treba uviesť, že s prihliadnutím na charakter a rozsah trestnej činnosti, skutočnosť, že obvinený sa mal dopustiť trestnej činnosti v skúšobnej dobe predchádzajúceho podmieneného odsúdenia, zamietol tiež žiadosť obvineného o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka v zmysle § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por.»

18. Z ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Cieľom uplatňovania tejto právomoci ústavného súdu nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie právnych názorov všeobecných súdov pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej ani preskúmavanie, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti

účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 225/03, III. ÚS 181/04, III. ÚS 345/04).

19. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatne pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Zo záverov, ku ktorým dospel krajský súd pri posudzovaní podmienok ďalšieho zotrvania sťažovateľa vo väzbe v jeho trestnej veci, pritom nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd skúmal okolnosti ďalšieho pozbavenia osobnej slobody sťažovateľa nielen z hľadiska relevantných zákonných ustanovení Trestného poriadku, ale aj z hľadiska rešpektovania základných práv a slobôd sťažovateľa garantovaných ústavou a dohovorom, pričom v jeho rozhodovacej činnosti boli prítomné aj sťažovateľom nastolené výhrady k rozhodovacej činnosti okresného súdu, jeho návrhy na prijatie opatrení, ktorými je možné nahradiť výkon väzby, a to aj v tých okolnostiach, že spáchanie trestnej činnosti kladenej mu za vinu mu nebolo dosiaľ postupom orgánov činných v trestnom konaní relevantne dokázané a v neposlednom rade aj jeho polemika k aplikácii ustanovení § 80 ods. 2 Trestného poriadku.

20. Ústavný súd sa vzhľadom na konkrétne okolnosti trestnej veci sťažovateľa majúce vplyv na jeho ďalšie zotrvanie vo väzbe, ktoré posudzoval krajský súd *„... v trestnom spise sa nachádzajú dôkazy, ktoré nasvedčujú dôvodnosti vzneseného obvinenia... krajský súd nevyhovel žiadosti obvineného o nahradenie väzby jeho písomným sľubom a neprijal... peňažnú záruku otcom obvineného, pretože vzhľadom na osobu obvineného a charakter a rozsah trestnej činnosti považoval formu nahradenia väzby za nedostatočnú, pričom poukazuje na to, že žiadne výnimočné okolnosti prípadu... nezistil...*

s prihliadnutím na charakter a rozsah trestnej činnosti, skutočnosť, že obvinený sa mal dopustiť trestnej činnosti v skúšobnej dobe predchádzajúceho podmieneného odsúdenia...“ nedomnieva, že závery krajského súdu sú zjavne neodôvodnené či arbitrárne alebo nezlučiteľné so sťažovateľom označenými ustanoveniami ústavy a dohovoru, dôsledkom ktorých by mala byť sťažovateľom nastolená jeho nevedomosť o dôvodoch zotrvania vo väzbe – „... rozhodnutie KS v Trnave, vo vzťahu k všetkým napadnutým výrokom, je natoľko nedostatočne odôvodnené, že on sám nepozná dôvod, ktorý by bol relevantný pre jeho ponechanie vo väzbe...“. K tejto námietke krajský súd v napadnutom rozhodnutí argumentoval: „Podľa názoru krajského súdu aj v súčasnom štádiu trestného konania jestvuje u obvineného dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ako po stránke formálnej tak aj materiálnej...“, tento svoj názor podporil aj rozborom skutkových okolností trestnej činnosti kladenej mu za vinu.

21. Keďže v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu (napr. IV. ÚS 66/02, III. ÚS 263/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07) možno za zjavne neopodstatnenú sťažnosť považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, ústavný súd na základe už opísaných dôvodov sťažnosť odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť, pričom ostatnými návrhmi sťažovateľa sa už nebol dôvod ďalej zaoberať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2011